

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Mogens Nørgård Pedersen.

Mogens Nørgård Pedersen (KD):
Det er jo før set, at tiden har arbejdet for os Kristendemokrater, og det kan man så ønske at den kan gøre også i det her tilfælde.

Jeg er selvfølgelig lidt betænkelig ved det samarbejde, som tilsyneladende tegner sig hen over midten, selv om det er et samarbejde, der går ud på at være imod. Vi Kristendemokrater er naturligvis optaget af at samarbejde hen over midten, men så er det selvfølgelig vigtigt, at vi finder noget at være for.

Kristendemokraterne støtter som udgangspunkt den danske model, hvor arbejdsmarkedets parter aftaler løn- og arbejdsvilkår. Men når det handler om dækningsgraden for disse aftaler, må jeg konstatere, at omkring 30 pct. af lønmodtagerne på arbejdsmarkedet ikke er dækket af en overenskomst. Denne dækningsgrad efterlader mange mennesker uden basale rettigheder, når det handler om beskyttelse mod usaglig opsigelse, et fair opsigelsesvarsel, ret til rimelig løn osv., og det er uacceptabelt.

Sigtet med beslutningsforslaget er således ikke at sætte arbejdsmarkedets parter ud på sidelinjen. Forslaget er netop indrettet således, at de lovfæstede minimumsrettigheder viger i de situationer, hvor lønmodtagerne er omfattet af regler, der giver mindst samme rettigheder, hvilket vil være tilfældet, hvis ansættelsesforholdet er overenskomstdækket.

Med B 61 ønsker Kristendemokraterne at beskytte lønmodtagerne mod udnyttelse i form af urimelige løn- og arbejdsvilkår. Denne beskyttelse vil medføre en øget tryghed for den lønmodtager, der sikres rettigheder.

For arbejdsgiveren vil minimumsrettighederne betyde, at man får et mere præcist indtryk af, om man tilbyder sine ansatte rimelige eller urimelige løn- og ansættelsesvilkår. Der vil blive skabt et udgangspunkt for forhandlinger om løn- og arbejdsvilkår mellem arbejdsgivere og lønmodtagere, hvilket i sig selv vil være positivt.

Kristendemokraterne har længe ønsket, at der blev lovfæstet en række lønmodtagerminimumsrettigheder på arbejdsmarkedet. Især frygten for lønpresseri har været en kilde til utryghed, og det ville kunne give anledning til væsentlig uro på arbejdsmarkedet, hvis utryg-

heden vokser. B 61 vil i den henseende kunne være med til at sikre tryghed og ro på det danske arbejdsmarked.

Man kunne frygte en fremtidig udvikling i retning af, at ressourcetsvage lønmodtagere i højere grad vil blive ansat uden for det overenskomstdækkede arbejdsmarked, hvor aftalefriheden er udgangspunktet for fastsættelse af løn- og ansættelsesvilkår. En sådan udvikling ville skabe en større forskel i vores samfund. Intentionerne med B 61 er at sikre alle lønmodtagere et minimum af rettigheder, og dermed vil der sættes en effektiv begrænsning på, hvor store ulighederne i samfundet vil kunne blive som følge af løn- og ansættelsesvilkår.

Kristendemokraterne har vurderet, at der er otte områder, som ikke er overenskomstdækkede for lønmodtagere, og hvor vi vil have de her lovfæstede minimumsrettigheder nedfældet.

Men jeg har set skriften på væggen, jeg har hørt debatten og de forskellige partiers stillingtagen, og jeg takker for debatten og håber så fortsat på, at tiden arbejder for os:

Kl. 19.30

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:
7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 62:
Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af en tidskonto, der giver børnefamilierne mulighed for at nedsætte deres arbejdstid.
Af Mogens Nørgård Pedersen (KD) m.fl.
(Fremsat 21/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg har ikke noget at udsætte på intentionerne bag forslaget. Regeringen er fuldt ud opmærksom på, at de vilkår og det pres, som børnefamilierne lever under i dag, gør det vanskeligt for familierne at få det hele til at hænge sammen.

Regeringen har da også taget en række initiativer, som giver bedre vilkår for børnefamilierne. Vi har fået vedtaget og gennemført 1 års fleksibel barselorlov; vi har sørget for, at den enkelte altid har mulighed for at gå på deltid; vi har forbedret mulighederne for pasning uden for egen bopælskommune; vi har forbedret rammerne for madordning i skolerne; vi har skabt bedre tilskudsmuligheder for pasning af børn i eget hjem; og vi har f.eks. indført valgfrihed af praktiserende læge – små som store skridt. Men det er regeringens ambition at nå hele vejen rundt om de livs- og arbejdsvilkår, der kendetegner børnefamiliernes hverdag.

Vejen frem er imidlertid ikke en tidskonto. En tidskonto, som den er foreslået, giver ikke mening efter barselreformen. Med de nye regler for barsel har familierne allerede i dag mulighed for enten at forlænge den ordinære barsel, genoptage arbejdet delvis eller udskyde en del af orloven til senere, og vel at mærke holde udskuddt orlov på enkelt dage, ja, helt ned til 1 times orlov, hvis arbejdsgiveren giver samtykke.

En tidskonto, som den er beskrevet i beslutningsforslaget, vil ud over at koste en uhyggelig masse penge reelt være ensbetydende med en genindførelse af forældreorloven på mere fleksible betingelser. Forældreorloven afskaffede vi jo for at få råd til den forlængede og meget mere fleksible barselorlov.

Jeg tror heller ikke, at forslagsstillerne har gjort sig klart, hvilket administrativt apparat der i givet fald skal bygges op. Lønmodtageren skal indberette, arbejdsgiveren skal dokumentere, én myndighed skal udbetale og føre regnskab, en anden myndighed skal kontrollere og føre tilsyn osv.

Det er derfor enøjet at tro, at løsningen for børnefamilierne er at etablere en tidskonto, dvs. et længere, samlet fravær fra arbejdsmarkedet. Vi skal samlet set ikke arbejde mindre, men vi skal have langt bedre muligheder for selv at tilrettelægge vores tilværelse. Det handler om frihed og fleksibilitet for den enkelte og familierne.

Vi arbejder mellem kl. 8 og kl. 17, vi kan få passet vore børn mellem kl. 8 og kl. 17, vores børn går til fritidsaktiviteter mellem kl. 8 og kl. 17, vi skal købe ind mellem kl. 8 og kl. 17, vi skal til læge mellem kl. 8 og kl. 17 osv. Samfundet har ændret sig, familiernes vilkår og behov har ændret sig, men de rammer og fundamenter, som blev grundlagt i industrisamfundet, og som vi stadig må indrette vores dagligdag efter, er de samme. Det er den udfordring, vi skal tage op.

Vi skal udfordre vane- og systemtænkningen og sætte spørgsmålstegn ved, at sådan har vi altid gjort. Vi skal se på de rammer, der er for den enkelte families dagligdag i form af f.eks. levevilkår, boligforhold, sundhedstilstand, arbejdsforhold, pasning og skoleforhold, der er med til enten at fremme gode betingelser for familien eller sætte begrænsninger. Vi må spørge, om det ikke også er tid til forandring på dette område.

Regeringen har derfor besluttet at nedsætte et ministerudvalg, der skal kortlægge problemfeltet og fremme en række konkrete initiativer, der kan skabe større fleksibilitet, frihed og kvalitet i arbejdsliv og familieliv for den enkelte og for familierne. Men regering og Folketing kan og skal ikke gøre det alene. Bedre rammer og systemer må følges op af de centrale aktører, der har det konkrete ansvar i dagligdagen.

Kl. 19.35

Kommunerne har ansvaret for at indrette den offentlige service, så den svarer til familiernes behov. Arbejdsmarkedet kan gøre mere for, at overenskomsterne og den daglige ledelse og samarbejdet på arbejdspladserne fremmer fleksibilitet og familievenlige arbejdspladser. De har jo allerede i dag på flere områder skabt mulighed for, at den ansatte og arbejdsgiveren på virksomhederne kan tilrettelægge arbejdet mere fleksibelt.

Men det handler også om, at den enkelte familie udnytter rammerne og prioriterer en tilværelse, der hænger sammen.

Det er vores intention med udvalget at få skabt et overblik over de barrierer, der gør hverdagen vanskelig for familierne, og at foreslå nogle konkrete initiativer, der kan bane vejen for, at der bliver skabt bedre sammenhæng og kvalitet i arbejds- og familieliv.

Men det er ikke regeringens intention at indføre en endnu længere barselorlov ad bagdøren og at indføre et nyt bureaukratisk system.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi takker ministeren, og så er det Hr. Jens Vibjerg som ordfører.

Jens Vibjerg (V):

Som jeg læser dette forslag, går det ud på at genindføre forældreorloven på en måde, hvor det næsten bliver uoverskueligt administrativt og økonomisk for både lønmodtagere og arbejdsgivere og ikke mindst for det offentlige.

Det er selvfølgelig altid godt for børnefamilierne, at de har de bedste muligheder for at få arbejdsdag og familieliv til at hænge sammen. Det var også derfor, vi bl.a. sammen med Kristendemokraterne i 2002 vedtog barselorlovsreformen med 1 års fleksibel barselorlov med fulde dagpenge, hvilket er en fantastisk forbedring for børnefamilierne. Her har de netop fået mulighed for både at få en lang orlov, som kan indrettes så fleksibelt, som den enkelte familie har behov for, og hvor pengepungen ikke hindrer nogen i at bruge ordningen. Det var virkelig et kvalitetsløft for børnefamilierne.

Vi har også her i dag hørt ministeren sige, at regeringen endog er meget optaget af familiernes samlede muligheder, og at regeringen derfor har besluttet at nedsætte et ministerudvalg, der både skal kortlægge og fremme initiativer, der kan skabe endnu større fleksibilitet, frihed og kvalitet i arbejdsliv og familieliv for den enkelte og for familierne.

Hertil kommer jo det ansvar, som både kommunerne, der bl.a. skal sikre fleksible pasningsmuligheder, og arbejdsmarkedets parter har for at indrette service og samarbejde på arbejdspladserne, så der kan tages de nødvendige hensyn. Det er en lang bedre vej.

Venstre kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu har vi hørt både ministeren og hr. Jens Vibjerg tale om, at der skal nedsættes et udvalg, og at regeringen skal kigge på, hvilke barrierer der gør sig gældende for de danske børnefamilier.

Jeg tror sådan set ikke, at det udvalg er nødvendigt, for jeg tror, at enhver børnefamilie i Danmark kan fortælle regeringen og hr. Jens Vibjerg, hvad der er af problemer, f.eks. ganske aktuelt, at taksterne, altså det, vi skal betale for at have vores børn i dagpleje og i vuggestue og i børnehave, er steget endda meget voldsomt på grund af regeringens skattestop.

Kunne hr. Jens Vibjerg ikke forholde sig konkret til de problemer, der omgiver børnefamilierne, i stedet for at blive ved med blot at nedsætte udvalget?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg må på det kraftigste afvise fru Mette Frederiksens argumentation, for de takststigninger, nogle kommuner har foretaget, har intet med skattestoppet at gøre, overhovedet intet. For øvrigt er de kommuner, der har ladet taksterne stige, jo de kommuner, som den tidligere socialdemokratiske regering har givet mulighed for at hæve taksterne.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jamen tror hr. Jens Vibjerg, at det er sådan noget, kommunerne godt kan lide? Tror hr. Jens Vibjerg, at der er et udbredt ønske i kommunerne om at hæve taksterne så voldsomt, at vi taler om beløb, der går op over 3.000 kr. om måneden for at få passet sit barn?

Kl. 19.40

Det, vi andre hører fra kommunerne og i øvrigt også fra andre, er, at man er presset på økonomien, at man er tvunget til at hæve sine indtægter, fordi man ikke kan hive penge ind, eksempelvis ved at hæve skatten.

Jeg tror, at det, der gør sig gældende for de danske børnefamilier, er, at der bl.a. er en meget, meget presset hverdag, fordi man skal hive så mange tusind kroner hjem for overhovedet at kunne få passet sine børn.

Så hvordan forholder regeringen sig egentlig til forslaget om, at vi får taksterne ned, så det maksimalt kommer til at koste 1.000 kr. pr. barn pr. daginstitution?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu er det jo en kommunal opgave, hvordan man prioriterer sine udgifter og indtægter i kommunen, og det skal vi ikke blande os i. Der er et loft for, hvor meget de kan bruge af hensyn til den samlede økonomi, men hvordan kommunerne prioriterer indsatsen, skal vi ikke blande os i. Det har vi det kommunale selvstyre til.

Det tror jeg også fru Mette Frederiksen ville have sig frabedt, hvis fru Mette Frederiksen sad ude i en kommune. Så er jeg helt overbevist om, at fru Mette Frederiksens selv ville have lov at prioritere på de forskellige områder.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Sagt til hr. Jens Vibjerg: Jeg var enig i, at vi var med til at stemme for den nye barselreform, selv om det var, jeg vil ikke sige nødtvungen, men vi var kede af, at forældreloven samtidig måtte ophøre. Men vi stemte dog for. Kunne hr. Jens Vibjerg ikke oplyse, hvor lang tid det nu er, at man kan strække barselordenen?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Den nye og fleksible barselorden kan man jo i princippet strække lige så længe, som man kan aftale det med sin arbejdsgiver. Man har en lang række minimumsrettigheder, og derudover kan man simpelt hen med sin arbejdsgiver aftale den fleksibilitet, som man har lyst til. Jeg har ikke til dato mødt en eneste – jeg gentager: en eneste – der ikke har kunnet få sine ønsker opfyldt.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Vi har jo tidligere i dag hørt, at Venstre ikke er så glad for minimumsrettigheder, men her er altså nogle, som alligevel fungerer.

I forslaget her kan det strækkes til 9 år. Så vil jeg gerne spørge hr. Jens Vibjerg: Hvordan er det nu med børn? For det er jo dem, det drejer sig om, det er jo ikke bare praktik eller bøv! med administration, det her er faktisk for børnenes skyld. Er det hr. Jens Vibjergs opfattelse, at børn er nogle, der har brug for deres forældre i barselordningsperioden, eller hvor længe har forældrene behov for at have tid til deres børn for børnenes skyld?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det er netop det, der er det centrale i det her, at børn har brug for deres forældre. Det var jo hoveddrivkraften i forlængelsen af barselordenen, og samtidig blev den gjort så fleksibel, at den enkelte familie kan indrette sig, så det passer bedst til lige netop den pågældende familie, så man kan få mest muligt samvær med børnene i familien. Og man kan jo også prioritere orloven helt op til det 9. år. Så der er fuld fleksibilitet, og man kan bruge orloven på de tidspunkter, hvor det lige netop passer den familie.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var jo lidt sjovt at høre hr. Jens Vibjerg tale om, at Venstre ikke vil blande sig i kommunernes selvstyre osv., når regeringen samtidig har fremsat et forslag om, at socialministeren skal bestemme, at alle børn i landets børnehaver og vuggestuer og hos alle dagplejere skal lege med ler.

Hvordan kan det være, at Venstre støtter, at staten skal blande sig og fastsætte regler om, at alle børn skal lege med ler, men ikke vil blande sig og fastsætte et loft på maksimalt 1.000 kr. pr. daginstitutionsplads, der gør, at det bliver meget nemmere for børnefamilierne, så de ikke behøver at arbejde så meget, som de gør nu?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu har vi jo med den nye barselorden sikret, at børnefamilierne får et reelt økonomisk grundlag at holde orlov for. Det var jo et meget væsentligt fremskridt i den nye orlov i forhold til den gamle orlovsordning, hvor man kun fik 60 pct. i tilskud; nu får man altså maksimale dagpenge. Det må dog siges at være et kvalitetsløft, der gør noget på det økonomiske område.

Og så må vi jo ikke glemme, når vi snakker om, at der er nogle kommuner, der har hævet taksten, at alle børnefamilier har fået en skattelettelse, som jo langt overstiger de takster, der er. Og de steder, hvor man ikke har haft takststigninger, får man jo den fulde gevinst. De steder, hvor man har sat taksterne ned, får man endda penge oveni.

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan godt forstå, hr. Jens Vibjerg prøver at snakke udenom. Det, jeg spurgte om, var: Hvorfor mener hr. Jens Vibjerg fra Venstre, at staten godt må blande sig og fastsætte regler om, at alle børn i dette land, fra de er ½ år og opefter, skal lege med ler i børnehaven og vuggestuen og dagplejen, men at det vil være en helt utidig indblanding i kommunernes selvstyre, hvis man går ind og sætter et maksimalt loft over dagstitutionsbetalingen? Jeg kan simpelt hen ikke få de to udtalelser til at hænge sammen.

Hvordan hænger de sammen for hr. Jens Vibjerg?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu har jeg ikke udtalt mig om at lege med ler, men jeg må sige, at det gjorde jeg, da jeg var knægt, og det var sådan set meget spændende.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Kan vi ikke snart komme ud over den her gentagne debat og disse udsagn fra regeringen om det her berømmelige skattestop? Der findes jo ikke et skattestop.

Altså betaler man ikke på den ene måde, så betaler man på den anden måde, f.eks. i form af nedskæringer, og det er det, som regeringen har gjort over for kommunerne. Den har jo meget bevisligt og også mere end oprindelig planlagt skåret ned på kommunernes økonomi, og kommunerne er så nødt til på grund af de økonomiske nedskæringer, der er sket fra statens side, at få indtægter på en anden led, så borgerne kommer alligevel til at betale.

Et ordentligt serviceniveau kræver selvfølgelig nogle skatteindtægter. Når man ikke vil opkræve skatterne, så er der kun en måde, nemlig brugerbetaling og nedskæringer, og det er det, der er sket.

Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor Venstre ikke vil erkende, at man har strammet økonomien over for kommunerne, så de er nødt til få budgetterne til at hænge sammen ved at skaffe nogle flere indtægter, og det gør de bl.a. ved at hæve taksterne på daginstitutionerne.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg er ikke enig med hr. Ole Sohn i, at regeringen har skåret ned over for kommunerne. Der er lavet en kommuneaftale, hvor kommunerne er kompenseret for alle de udgifter, de er blevet pålagt af os her i Folketinget. At der så er nogle få kommuner, der har valgt at omprioritere, er jo en kommunal afgørelse, men kommunerne er ikke straffet af den lovgivning, vi har lavet herinde. De har fået krone til krone på de områder, hvor vi har givet dem større omkostninger.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Det er lidt svært for formanden en gang imellem at se, om vi holder os helt inden for lovforslaget, men det håber jeg vi gør.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Lovforslaget handler om at give børnefamilierne bedre vilkår, og der spiller taksterne såvel som tiden en rolle.

Når hr. Jens Vibjerg nu igen forsøger at sige, at kommunerne ikke har fået strammet økonomien, så er det simpelt hen ikke rigtigt. Selvfølgelig har kommunerne fået strammet økonomien, for det, der er sket, er, at den stigning, som de har fået, på 0,5 pct., ikke engang lever op til den demografiske udvikling, og derfor er der de facto sket en nedskæring af kommunernes økonomi. Det betyder, at børnefamilierne skal betale mere for at have deres børn i daginstitutioner, hvilket gør, at de skal arbejde i længere tid og derfor får mindre tid til deres børn.

Tingene hænger ikke sammen i regeringens regnestykke, og derfor er skattestoppet en saga blot. Det er erstattet af nedskæringer og øget brugerbetaling.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Som ordfører må jeg sige, at jeg måske også har svært ved at se, at alle spørgsmål er tilnærmelsesvis inden for beslutningsforslagets rammer, men jeg føler mig forpligtet til at prøve at svare på de spørgsmål, som formanden tillader stillet.

Men jeg må altså konstatere, at jeg ikke er enig med hr. Ole Sohn. Jeg mener, at hr. Ole Sohn blander æbler og pærer.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Nu har man jo den fordel, når man står på Folketingets talerstol, at man får det sidste ord til de opfølgende spørgsmål, der kommer nede fra salen.

Enhedslistens ordfører synes jeg faktisk satte fingeren på et rimelig vigtigt punkt. Når nu man prøver at afvise et forslag ud fra nogle principielle begrundelser om forholdet til kommunalbestyrelser, så vil jeg egentlig gerne have at vide af Venstres ordfører, og der kan svares med ja eller nej: Synes Venstres ordfører, at det er en god idé at udstede et dekret om, hvorvidt børn skal lege med ler eller ej?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det er ikke et spørgsmål, jeg vil forholde mig til.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg synes altså ikke, at man skal slippe så nemt, for det er en regeringspartner, som har været på banen med det forslag.

Når det er så vigtigt i det her forslag at have den skillelinje med klare og vandtætte skotter i forhold til kommunalbestyrelserne, så må vi altså kunne forlange at få et svar: Er det en god idé? Ja eller nej?

Kl. 19.50

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg synes altså ærlig talt, at en diskussion om, hvorvidt børn skal lege med ler eller ikke lege med ler, ligger så langt uden for dette beslutningsforslag, vi diskuterer, om en tidskonto for børnefamilierne, at det vil jeg foreslå hr. Anders Samuelsen tager op i anden sammenhæng.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja, det var i formandens ånd, tak.

Mette Frederiksen (S):

Jeg tror, de fleste er bekendt med, at tid er en efterspurgt vare ikke mindst hos vores børnefamilier. Der skal laves havregrød, der skal smøres madpakker og afleveres, og så skal der pendles. Så er man på arbejde, og så skal der pendles tilbage igen. Ungerne skal hentes, der skal laves mad, vaskes tøj, læses godnathistorier, puttes og siges godnat – og det er alt sammen på en af de almindelige dage. Hertil kommer der så sygdomme, mariehønen, der skal ses på en ekstra gang, overarbejde og alt det andet, der også hører hverdagen hos en børnefamilie til.

Jeg ved, at generaliseringer er ekstremt farlige. Alligevel tror jeg godt, vi i dag kan sige, at de danske børnefamiliers største problem er, at de ikke har tid hverken til sig selv, hinanden eller deres børn. Det handler om stress, og det kan vi faktisk godt gøre noget ved, for det handler om, hvordan vores arbejdsplads er indrettet, om trafikken, huspriserne og forholdet mellem arbejde og fritid. Det handler om vores samfund, og derfor er det også politik.

Derfor vil vi sådan set gerne hilse Kristendemokraternes ideer velkomne. Det er godt med konkrete forslag. Jeg tror, når det gælder de barrierer, der er for børnefamilierne i hverdagen, er den rigtige vej at gå ikke ministerens med endnu flere udvalg, men derimod, at vi kommer frem til, hvad der konkret kan løses og skal løses.

Det er derfor, vi i Socialdemokratiet igennem lang tid har været optaget af at få gjort pasningsgarantien reel. Forældre skal efter 6 måneder kunne få passet deres børn, hvis de vil det, og det skal selvfølgelig gælde i alle landets kommuner.

Det er også derfor, vi nu foreslår, at det skal være billigere at få passet børn. Vi har lige hørt diskussionen om taksterne, over 3.000 kr. må nogle forældre betale for at få et barn passet. Vi foreslår derfor konkret, at det maksimalt må koste 1.000 kr. at få passet sit barn i en daginstitution. Taksterne er steget voldsomt, og så kan det hurtigt blive så som så med valgfriheden i hverdagen.

Nu foreslår Kristendemokraterne så en tidskonto. Der er sådan set mange gode takter i forslaget. Det kan skrues sammen på forskellig måde, så det passer til den enkelte familie, og så rammer det det, der er allermost brug for, nemlig tid. Forslaget er spændende, men vi synes alligevel, det kræver en nøjere diskussion. Der er nemlig også andre gode forslag på banen.

Det gælder f.eks. den svenske idé om at samle ugens arbejdstimer på færre dage mod til gengæld at have fri på andre. Altså arbejde f.eks. i tre dage og holde fri i fire. Der er tidsbanken, der allerede er taget i brug inden for politiet. Her sparer man timer sammen i løbet af en længere periode for så at kunne arbejde mindre i andre. Erfaringerne herfra er ikke helt entydige, måske skal ordningen skrues sammen på en anden måde, og måske kan den udvides til andre grupper ansatte. Endelig er der arbejdspladser og virksomheder, der eksperimenterer med mange forsøg i hverdagen, så fleksibiliteten kan få lov at være i højsædet.

Vi synes som sagt, at forslaget her kræver en nøjere diskussion. Hvordan sikrer vi os, at tidskontoen f.eks. bliver både mors og fars tidskonto, og altså ikke kun mors, som barselsoven er blevet det? Og burde vi ikke, og det er meget henvendt både til Kristendemokraterne og sådan set også til regeringen, få dannet os et overblik over alle de erfaringer, der nu bliver gjort både her i landet på forskellige virksomheder, inden for forskellige overenskomster og dem, som bliver gjort i udlandet, hvor man må antage, at der også er eksperimenter i gang netop nu.

Med de her ord in mente fortjener Kristendemokraterne summa summarum en tak for at have gjort diskussionen lidt mere konkret.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg vil gerne bede fru Mette Frederiksen bekræfte, om ikke det er rigtigt, at det, at kommunerne fik mulighed for at hæve forældrebetalingerne fra 30 til 33 pct., blev gennemført af den socialdemokratiske regering:

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fik fru Mette Frederiksen spørgsmålet?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg fik spørgsmålet og vil også gerne svare, ...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Værsgo.

Mette Frederiksen (S):

... fordi det, der er interessant, er sådan set ikke, om kommunerne kan hæve taksten, det interessante er, om de bliver tvunget til at hæve taksterne. Det gør kommunerne i en situation med en borgerlig regering, der er så optaget af et skattestop, at den ikke ønsker meget konkret at understøtte børnefamilierne i hverdagen.

Kl. 19.55

Takster på over 3.000 kr. om måneden for at få passet et barn! Jeg er jo selv en del af målgruppen, fordi jeg har et barn i vuggestue. Det er søreme mange penge, man skal hente ind, og derfor er problemet i vores kommuner og vores amter netop nu, at den valgfrihed, der burde ligge i kommunerne med hensyn til at tilrettelægge en ordentlig børnepolitik, er væk, fordi der er et skattestop, der skal overholdes.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det må jo siges at være ren retorik fra den socialdemokratiske ordfører, for hvis ikke Socialdemokraterne reelt ønskede en højere forældrebetaling, så havde de jo aldrig hævet grænsen. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er korrekt, at kommunerne kan hæve taksterne. Problemet er, at kommunerne nu bliver tvunget til at gøre det. Det vil sige, at der ikke er noget kommunalt selvstyre tilbage på det her område. Der er et skattestop, der skal overholdes, i øvrigt et skattestop, der jo først og frem-

mest er sat i verden, for at de allerrigeste kan få de store skattelettelser og de dårligst stillede måske få lidt. Men vi kan så se, at enten går det til stigninger af taksten i den offentlige trafik, eller også går det til stigninger i taksten for børnepasning.

Hvis man vil et kommunalt selvstyre, må jeg sige til hr. Jens Vibjerg, så kræver det selvfølgelig, at de økonomiske midler er til rådighed både for kommuner og amter, ellers bliver al den sniksnak, som vi også har hørt fra statsministeren, om vores børnefamilier jo til det rene ingenting.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Ligesom fru Mette Frederiksen er Kristendemokraterne også optaget af ligestilling også på det her område med hensyn til, hvem der tager orloven, og det er faktisk også derfor, vi har givet hver forælder ½ års orlov.

Har fru Mette Frederiksen en idé til, hvordan man kan klare ligestillingsproblemet, ud over det incitament, at man ikke kan flytte orloven fra den ene forælder til den anden?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg synes i hvert fald, at Kristendemokraterne har fat i den lange ende, når det i forslaget sikres, at man ikke kan flytte sin konto fra den ene til den anden. Det er et skridt i den rigtige retning.

Hvis vi skal tage udviklingen, som den burde blive, så synes vi, at det nødvendige skridt nu er at få oprettet en barselfond, således at vi sørger for, at de forskelle, der i dag er mellem mande- og kvindebrancher – og det er i høj grad dem, der er afgørende for, om man tager barsel, når man er mand – bliver udjævnet, og at der er en ordentlig indkomst til de mennesker, der vælger at tage den forlængede barselorlov.

Det synes vi ville være det naturlige første skridt efter det, der allerede er indført nu.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil bare bede fru Mette Frederiksen om at bekræfte, at Socialdemokratiet agter at finansiere en nedsættelse af institutionstaksterne med en tilsvarende regulering af det beløb, børnefamilierne får via børnechecken?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er jo altså klart, at når vi gentagne gange står her fra talerstolen i Folketinget og problematiserer, jeg tror i øvrigt i lighed med de fleste danskere, at der er så voldsomme takststigninger i daginstitutionerne netop nu, så skal de selvfølgelig bringes ned til et niveau, som er til at betale, og vi foreslår altså konkret, at det skal koste 1.000 kr. om måneden at få passet sit barn.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jo, det har vi forstået. Jeg spurgte så om finansieringen. Er det ikke korrekt, at den skal ske via en reduktion af det beløb, de samme familier får via børnechecken? De får mindre i udbetaling på deres børnecheck. Til gengæld bliver institutionstaksterne lavere. Altså man tager fra ét sted og giver til et andet sted, men det er børnefamilierne, der betaler for takstnedsættelserne.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det med at tage fra ét sted for at give til et andet er sådan set velkendt. Det er nødvendigt, for at tingene kommer til at hænge sammen.

Det er rigtigt, at for at vi kan finansiere de meget store takststigninger, der er kommet som følge af en borgerlig regering, så kræver det selvfølgelig, at vi henter nogle indtægter ind, og der har vi fremlagt en skattereform, hvori det er rigtigt, som hr. Lars Barfoed siger, at der også er ændringer af børnechecken.

Bent Bøgsted (DF):

Det er altid prisværdigt at tænke på de forhold, som børnefamilierne har, og det gør Kristendemokraterne også med det her beslutningsforslag.

Som Kristendemokraterne rigtigt skriver, så indførte vi 1 års barselorlov den 25. marts 2002, samtidig med at børnepasningsorloven blev hævet, hvilket Kristendemokraterne også var med til.

Kl. 20.00

I forbindelse med østudvidelsen er Kristendemokraterne med til at lave en skæringsdag senest den 1. april 2004 for retten til at tilmelde sig børnepasningsorlov. Er man ikke tilmeldt, er der ingen børnepasningsorlov.

Det er det, Kristendemokraterne har været med til, og derfor er det sådan set også forunderligt, at Kristendemokraterne nu kommer

med et forslag om en tidskonto til 730 mio. kr., som skal erstatte børnepasningsorloven. Jeg er ikke klar over, hvordan Kristendemokraterne har tænkt sig, at det skal administreres, eller hvor pengene skal findes, men det er jeg da sikker på at hr. Mogens Nørgård Pedersen har et svar på.

Det eneste, jeg kan udrede af det her forslag, må være, at Kristendemokraterne har fortrudt, at de har været med til at stemme for barselorloven og har været med til at afskaffe børnepasningsorloven. Måske har Kristendemokraterne også fortrudt, at de har været med til at lave tilmeldingsfristen til den 1. april for børnepasningsorloven.

Det er også helt i orden. Man kan sagtens komme til at lave en lov, man fortryder bagefter. Men det er da helt forkert først at lave begrænsninger i børnepasningsorloven for derefter at foreslå en ny form for børnepasningsorlov, der så skal være en tidskonto, som stort set vil blive mere eller mindre umulig at administrere. Den indeholder, så vidt jeg umiddelbart kan se, stort set det samme, som der var i børnepasningsorloven.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Jeg bemærker, at hr. Bent Bøgsted nævner de forlig, som Kristendemokraterne er med i, og dem står vi gerne ved. Men er det hr. Bent Bøgsteds og Dansk Folkepartis opfattelse, at når man går med i et forlig, får man hundrede procent sin politik og sin vilje igennem?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Nej, det tror jeg egentlig ikke det er ret tit at man gør. Man skal altid være klar til at give noget. Det er da fuldstændig rigtigt, som hr. Mogens Nørgård Pedersen siger. Man får ikke hundrede procent det, man gerne vil have i et forlig. Det er i hvert fald sjældent. Men det kan da ske en gang imellem.

Lars Barfoed (KF):

Det er jo en væsentlig problemstilling og også en væsentlig udfordring for vores samfund at sikre børnefamilierne fornuftige vilkår og ikke mindst sikre en tilstrækkelig fleksibilitet i hverdagen, når man skal kombinere et arbejdsliv og et familieliv. Derfor er det under alle omstændigheder et godt initiativ, at Kristendemokraterne med

forslaget lægger op til, at vi tager en debat om de temaer her i Folketinget.

Det er også derfor, regeringen har besluttet at nedsætte et udvalg, der nærmere skal vurdere, på hvilke områder vi kan gøre en bedre indsats for at sikre børnefamilierne hverdag. I den forbindelse synes jeg, det er væsentligt at gøre sig klart, at der er forskellige aktører på det her område, som ikke har det samme ansvar, og som har forskellige opgaver. Der er familierne selv, der er arbejdsmarkedets parter, og så er der politikerne.

I Det Konservative Folkeparti kan vi nu godt lide at tage udgangspunkt i den enkelte borger og den enkelte familie og i den frihed, de skal have, og det ansvar, de selv har for at tilrettelægge deres eget liv.

Derfor er det her selvfølgelig en sag, der starter med og slutter med den enkelte families egne beslutninger, den enkelte families eget ansvar for at finde en balance i tilværelsen, den enkelte families egen prioritering mellem arbejdsliv, familieliv og fritidsliv og i det hele taget den enkelte families måde at indrette sig på. Det skal vi ikke blande os i politisk. Vi skal tværtimod efterlade et spillerum til familierne selv til at håndtere deres eget liv.

Så er der arbejdsmarkedets parter, der både i de kollektive overenskomster og på den enkelte arbejdsplads må finde frem til at indrette sig så fleksibelt, at der er plads til et familieliv og et fritidsliv, at der er plads til, at man kan tage sig ordentligt af sine børn.

Kl. 20.05

Når alt det er sagt, har vi politikere også et meget stort ansvar, for vi skal tilrettelægge de politiske rammevilkår sådan, at den frihed bliver reel, sådan, at der er en rummelighed, og sådan, at der er plads til at træffe nogle beslutninger og påtage sig et ansvar som familie.

Derfor var det også vigtigt for regeringen meget hurtigt, efter at vi overtog regeringsmagten, at få gennemført mere fleksible regler, når der gælder barselorloven. Der har vi fået bedre og mere fleksible regler. Ministeren var inde på de andre områder, hvor regeringen har gjort en indsats for at forbedre børnefamilierne vilkår.

Når vi ser på det konkrete forslag fra Kristendemokraterne, må jeg sige, at det harmonerer i hvert fald ikke med den omlægning, vi gennemførte, da vi indførte en fleksibel barselorlov, hvor den enkelte familie i høj grad har frihed,

valgmulighed og spillerum til at indrette sig i forhold til børnene, som den vil, samtidig med at vi afskaffede børnepasningsloven.

Vi kan jo ikke alting, ellers kunne vi jo gå endnu videre: Hvorfor ikke sige, at forældrene må tage fri de første 5 år, og at det offentlige betaler? Men vi ved godt, at det har vi ikke råd til, at vi har behov for arbejdskraften i samfundet, hvis vi skal skabe de værdier, som er nødvendige for, at vi alle sammen kan leve.

Der er nogle begrænsninger her. Vi kan ikke alt det, vi gerne vil. Derfor må vi også sige stop et sted, og det må vi til det forslag, som Kristendemokraterne her har fremsat. Det bliver simpelt hen for dyrt, og det bliver også for bureaukratisk med denne tidskonto, man skal til at indrette sig med. Der skal man altså ved skiftende arbejdsgivere holde styr på sin tidskonto, og det bliver for mig at se meget bureaukratisk.

Det er, som også Venstres ordfører var inde på, det samme som at genindføre den børnepasningslov, som vi jo allerede på et tidligere tidspunkt har afskaffet til fordel for, som jeg også selv sagde, en ny og bedre barselorlovsordning.

Af alle disse mange grunde må vi afvise Kristendemokraternes forslag, men vi er meget indstillet på og meget interesseret i i Det Konservative Folkeparti, at vi løbende debatterer, hvordan vi politisk kan give børnefamilierne de bedst mulige rammevilkår, så de selv kan træffe de beslutninger om deres hverdag, som de skal. For som sagt ligger ansvaret, prioriteringerne og beslutningerne først og sidst hos den enkelte familie. Vi politikere skal ikke leve familiernes liv, det skal de selv.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er ingen, der kan være uenig i, at familierne skal leve deres eget liv, men det her med, at det er den enkeltes eget ansvar, hvordan man tilrettelægger tingene, har jeg lidt svært ved at få til at harmonere med, at taksterne på daginstitutionerne stiger så meget, at man er nødt til at arbejde endnu mere for at få råd til at betale børnehaven og vuggestuen.

Hvor bliver familiens ret til at bestemme over eget liv af, når de økonomiske rammer for børnefamilierne bliver så stramme, at de reelt ikke kan foretage det valg, som hr. Lars Barfoed siger at de selv skal tage?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil gerne først sige, at jeg ved udmærket, at der er mange børnefamilier, der har en presset økonomi. Sådan er det. Men den enkelte families økonomi har trods alt aldrig været bedre, end den er nu. Denne regering gennemfører skattelettelser i milliardklassen, som giver familierne i det her land langt mere økonomisk frihed, end de nogen sinde har haft før. For første gang i 30 år nedsætter vi nu skatterne, så folk kan disponere mere selv.

Så der er mere og mere økonomisk rummelighed for børnefamilierne på trods af takststigningerne, der i øvrigt ikke er Folketingets anliggende; det er kommunernes anliggende, hvilke takster der skal være gældende.

(Kort bemærkning).

Line Barfoed (EL):

Jeg tror, hr. Lars Barfoed får svært ved at overbevise mange børnefamilier om, at de har fået bedre økonomiske vilkår, når de ser, at taksterne stiger både for daginstitutionerne og for busser og tog osv., så de får sværere ved at få økonomien til at hænge sammen.

Så vil jeg gerne spørge hr. Lars Barfoed: Hvordan hænger det her med familiernes eget ansvar og egen frihed sammen med, at hr. Lars Barfoeds egen partifælle, socialministeren, samtidig fremsætter lovforslag, hvor hun skal have ret til at bestemme, at alle børn skal lege med ler? Hvordan kan de to frihedsbegreber hænge sammen i hr. Lars Barfoeds hoved?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes, det er fascinerende, som fru Line Barfoed er optaget af det her med, at man skal lege med ler i børnehaverne. Det kunne vi muligvis godt tage en diskussion af. Jeg synes ikke, at det med at lege med ler har meget at gøre med det forslag, vi diskuterer her.

Som jeg erindrer socialministerens forslag, er det jo ikke sådan et forslag, der alene drejer sig om, at de skal lege med ler i børnehaverne. Det er et spørgsmål om, og det synes jeg er meget fornuftigt set af socialministeren, at vi skal stille nogle krav til børnehaverne i det her land om, at børnene skal udvikle sig, når de går i børnehave, at der skal ske noget med dem. Vi skal stille visse minimumskrav, visse kvalitetskrav til børnehaverne.

Det synes jeg er meget vigtigt, og derfor synes jeg, at socialministerens forslag er ganske fornuftigt. Hvis det så også betyder, at børnene leger med ler, så synes jeg da, at det er en ganske udmærket ting.

Kl. 20.10

Ole Sohn (SF):

Jeg vil ikke undlade lige indledningsvis at kommentere hr. Lars Barfoeds bemærkninger om det med at lege med ler. Hvis man skulle kæde det lidt sammen med forslaget her, så synes jeg, det er et spørgsmål om, at man sikrer børnefamilierne bedre tid, så de måske kunne lege med ler, måske også med sand og have andre pædagogiske gøremål i familiens skød.

Det er sådan set det, Kristendemokraternes forslag går ud på, nemlig at man kan få mere tid til børnene. Jeg synes, det er et flot initiativ, Kristendemokraterne har taget, at vi får en debat om, hvordan vi sikrer mere tid til børnefamilierne, og hvordan børnefamilierne sikrer sig mere tid sammen med børnene.

Jeg vil sige, at selve forslaget indeholder nogle elementer, som gør, at vi er meget positive, men vi er lidt kritiske over for at implementere den model, som Kristendemokraterne har lagt frem, i og med at man for det første skal have drøftet de økonomiske konsekvenser af det, og for det andet går enkelte af elementerne også ind på overenskomstområdet.

Det afgørende for os er, at vi får debatten, så vi kan se, hvordan vi kan udbygge det. SF har selv fremsat et forslag om en tidsbank og arbejdet på at få det indført. Vi har fået det inden for politiet som et særligt område, hvor de kan arbejde med det. Man kunne også indføre det inden for andre statslige områder som en forsøgsordning. Så ville vi kunne se, hvordan vi kunne udvikle en tidsbank.

Vores forslag går lidt i en anden retning, end det Kristendemokraterne foreslår, hvor man går decideret ind i lovgivningen. Vores forslag går mere på nogle af de muligheder, der er inden for det eksisterende system. Det er at kunne flytte overtidsbetaling, feriefri dage og lignende ind på en tidskonto eller i en tidsbank, som man så kan veksle om til fri tid på andre tidspunkter, hvor man har behov for at være sammen med børnene.

Det får man faktisk i stigende grad under den her regerings økonomiske politik, som jo pisker børnefamilierne til at arbejde hårdere og hårdere og længere og længere for at kunne betale de

daginstitutionstakster, som er blevet en følge af de nedskæringer, som regeringen foretager over for kommunerne.

Derfor er det meget rart, at børnefamilierne en gang imellem får lidt rum, hvor de kan sige: Nu tager vi nogle fritimer, en fridag, hvor vi kan være sammen med børnene, så vi ikke skal arbejde hele tiden for at skaffe økonomi til at få dagen og vejen til at hænge sammen.

Jeg vil sige, at vi er meget positive over for de tanker, der ligger i Kristendemokraternes forslag om, at vi skal sikre børnefamilierne mere tid. Det er vigtigt både af hensyn til børnene og af hensyn til børnefamilierne, men så sandelig også af hensyn til samfundet. Når vi kigger ud i fremtiden, er det vigtigt, at vi investerer i en god brandtom for børnene, som skal sikre, at vi andre også får vores pension til sin tid.

Anders Samuelsen (RV):

Amen, kunne man sige efter denne brandtale fra SF's ordfører; alt det gode, vi vil, og så er der så lidt, vi kan!

Problemet med det forslag, der er fremsat af Kristendemokraterne, er grundlæggende, at det koster 730 mio. kr., og det er selv i et helt lands finanssammenhæng lige lidt rigeligt her sidst på måneden.

Det Radikale Venstre er egentlig positiv over for selve tankegangen, og vi har også selv været inde på den tidlige. Problemet er lidt, om det nu også helt er den rigtige vej at gå.

Vi har nogle erfaringer fra Norge, hvor de faktisk kender til tidskontoen. Derfor køber jeg egentlig heller ikke afgørende argumenterne om, at det administrativt er for bøvlet at indføre. Der er nogen, der kan indføre det, og som faktisk kan bruge det.

Kl. 20.15

Det, man måske skal være opmærksom på, og som jeg synes ikke rigtig fremgår af Kristendemokraternes forslag, er de ting, som bl.a. et par norske mænd er inde på i en artikel i Weekendavisen den 13. juni 2003. Her gøres der opmærksom på fra en af arbejdstagerne, som faktisk søgte at benytte sig af sådan en tidskonto, at medmindre han forsvandt hundrede procent fra arbejdspladsen, var der ikke meget gavn ved det, fordi arbejdsgiveren stadig væk forventede en hundrede procents indsats. Så skulle han bare have åben telefon, og så skulle han alligevel løse lidt flere opgaver de dage, hvor han så var på arbejdspladsen. Det er en problemstilling,

som jeg ikke synes helt bliver løst med det forslag, som ligger fra Kristendemokraterne.

I Det Radikale Venstre prioriterer vi lidt anderledes på nuværende tidspunkt, eftersom vi kan se, at forældreorloven forsvinder af sig selv ud i mørket i løbet af nogle år. Så har regeringen fået gennemført 1 års barsel i den model, som vi kender på nuværende tidspunkt, og der prioriterer vi først og fremmest at få indført en solidarisk barselfond for at få den barselorlov, som vi kender i dag, til at fungere mere optimalt, end den gør, for at få sikret en reel ligestilling på arbejdsmarkedet, også mellem brancher, hvor der er mange kvinder ansat, og brancher, hvor der ikke er så mange kvinder ansat.

Det er det, der har været vores primære fokus på nuværende tidspunkt; det er det, vi arbejder for, og derfor må jeg sige, at det forslag, som kommer fra Kristendemokraterne her, ikke har den højeste prioritering hos Det Radikale Venstre.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Vi har jo haft noget debat i dag om: Hvor meget frihed skal vi give familierne? Hvad er det, vi skal gå ind og blande os i? Hvor går grænserne? Hvordan skal man lade familierne selv prioritere?

Vi har den holdning fra Enhedslistens side, at der er mange ting, som forældrene selv er bedst til. F.eks. mener vi, at forældrene er bedst til selv sammen med pædagogerne i børnehaven at finde ud af: Hvordan stimulerer man børnene bedst muligt? Hvad er det, de børn i lige præcis den børnehave vil have bedst af at lege med? Vi synes ikke, staten skal gå ind og fastsætte regler om, at alle børn i alle landets børnehaver skal lege med ler. Det synes regeringen så til gengæld.

Omvendt synes vi, at det er vigtigt, at vi som politikere går ind og sikrer nogle rammer for, at folk har en reel valgmulighed for at være sammen med deres børn, at de reelt har den tid og den økonomi, der skal til for at være sammen med deres børn. Vi ville helst have gratis daginstitutioner, men man kunne i hvert fald f.eks. til en start sætte en maksimumsgrænse på betalingen for daginstitutioner. Men det vil regeringen så til gengæld ikke være med til. Og sådan har man jo forskellige prioriteringer af: Hvor er det, valgene skal ligge henne?

Kristendemokraterne har så fremsat deres forslag her, som jo reelt handler om at genindføre børnepasningsloven i en mere fleksibel form, og det synes vi helt grundlæggende er et godt forslag. Det er jo et faktum, at børnefamilierne i dag lever under et næsten konstant tidspress. Som regel er begge forældre nødt til at arbejde på fuld tid, så der er alt for lidt tid til at være sammen med børnene.

Børn kan blive syge, børn kan have behov for ekstra støtte i en periode. Det er der alt for lidt plads til med den måde, vi har skruet samfundet sammen på i dag. Der er alt for mange, der, hvis barnet bliver sygt, står i en desperat paniksituation og overvejer, om man skal aflevere barnet alligevel og så håbe på, at de ikke opdager det henne i børnehaven, med den risiko, der så også er for, at flere af de andre børn bliver smittet, at nogle af pædagogerne bliver smittet osv., at det går ud over andre, eller om man skal forsøge at få fat i en bedsteforælder, eller om man skal melde sig selv syg, eller hvordan man nu skal prøve at komme igennem det. Det er ikke nogen god situation for børnefamilierne.

Selv statsministeren har tilsyneladende forstået, at der er et behov for, at vi letter tidspresset på børnefamilierne, hvis man skal tage hans nytårstale for pålydende. Man kan sige, at det her forslag fra Kristendemokraterne i hvert fald delvis tager statsministeren på ordet.

Men når det så er sagt, så er der også nogle problemer i forslaget. For det første foreslås det, at kompensationen til de forældre, der gør brug af orlovsretten, skal være 60 pct. af højeste dagpenge, ligesom det var tilfældet med den gamle børnepasningsorlov. Fra Enhedslistens side har vi flere gange fremhævet, at den sats er alt, alt for lav. Det betyder, at mange mennesker slet ikke har råd til at bruge orloven. Og jo lavere sats, der er tale om, jo større er risikoen for, at det primært er kvinderne, der bruger den, fordi det jo stadig væk er sådan, at det som regel er mændene, der tjener mest, og så er det billigst for familien, at det er kvinden, der bruger orloven.

For det andet fremgår det også af forslaget, at orlovsretten er forbeholdt folk, der er i arbejde som lønmodtager eller selvstændig. Det lyder måske meget logisk, men sagen er jo, at man som arbejdsløs i dag, hvad enten man er på dagpenge eller kontanthjælp, meget ofte bliver tvunget til at knokle rundt i diverse aktiveringsordninger. Man arbejder lige så hårdt som folk, der er ansat på rigtige vilkår, men man har bare

ikke samme rettigheder. Man har en lige så stresset hverdag, har lige så lidt tid til sine børn som dem, der får løn for deres arbejde, og så synes vi altså også, at man skal have ret til orlov.

Kl. 20.20

Vi så hellere, at vi lavede nogle ordninger med flere orlovsmuligheder, med en rimelig orlovsbetaling, at vi lavede en bedre fordeling af arbejdet. I stedet for at nogle skal stresses alt for meget rundt på arbejdet, og at andre bliver betalt for ikke at arbejde, så lad os dele arbejdet – nogle af de modeller, der har været fremme med, at fem kan dele fires arbejde, og så kan man gå ned på en 30-timers-arbejdsuge. Der er jo mange forskellige modeller, hvis vi vælger at bruge dagpengene aktivt i stedet for.

Så Enhedslisten er meget positiv over for intentionen i forslaget og vil gerne være med til at arbejde videre på, hvordan vi sikrer mere tid til børnefamilierne.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Mogens Nørgård Pedersen.

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Statsministeren nævnte i sin nytårstale, at børnefamilier har meget travlt og skal have familieliv og arbejdsliv til at gå op i en højere enhed. Statsministeren nævnte, at det stiller krav om, at vi indretter arbejdslivet mere fleksibelt i fremtiden; i nogle perioder skal det ifølge statsministeren være muligt at arbejde lidt mindre og bruge kræfterne på familie og børn, og i andre perioder skal vi kunne arbejde mere.

Kristendemokraterne er meget enige i den betragtning. Mange børnefamilier har svært ved at få familieliv og arbejdsliv til at hænge sammen; når barselorloven er brugt, er forældrenes mulighed for at holde fri og være sammen med deres børn begrænset. Det vil vi gerne have rettet op på med det her forslag.

Efter vores forslag får hver forælder tildelt en tidskonto ved barnets fødsel. Tidskontoen svarer til arbejdstiden for en fuldtidsbeskæftiget. Tidskontoen kan bruges til at gå på orlov på fuld tid eller på deltid eller til at holde fri ved barnets sygdom.

Når der skal trækkes timer ud af tidskontoen, skal det aftales med arbejdsgiveren, og kompensationen vil være 60 pct. af den maksimale dagpengesats. Det kræver, at man er lønmodtager eller selvstændig for at kunne få udbetalt tid fra tidskontoen.

Vi har bevidst valgt en model, som kan indpasses i forhold til arbejdsgiverens behov. Det betyder, at lønmodtageren ikke altid kan forvente at få bevilget fri til at være sammen med sine børn, men mange arbejdsgivere vil givetvis være villige til at give lønmodtageren fri, hvis det passer ind i virksomhedens forhold.

Der er endvidere mulighed for at bruge tidskontoen, indtil barnet er fyldt 9 år.

Man kan sagtens diskutere, om 60 pct. af dagpengebeløbet er tilstrækkeligt, men vi har valgt at fremlægge en mindre dyr model, som vi vurderer har bedre mulighed for at blive vedtaget. Desuden har kommunerne mulighed for at supplere ydelsen op til en højere sats.

Forslaget kommer til at koste 700 mio. kr., men vi er villige til at ofre nogle ressourcer på at give børnene og forældrene mere tid sammen. Vores forslag er endvidere finansieret krone til krone i vores finanslovudspil.

Vi ved, at mange børnefamilier er stressede og har behov for et pusterum i tilværelsen. Vi mener, at forslaget om en tidskonto kan være med til at give familierne det pusterum. Det vil give forældrene mere energi og inspiration, når de kommer tilbage på arbejdspladsen. Det vil endvidere være muligt for børnene at være mere sammen med deres forældre. Især når børnene er små, har de behov for en tæt voksenkontakt, og vi mener faktisk, at forældrene er de bedste til at løse den opgave.

Det er derfor også dejligt at høre, at vi her i dag i debatten har oplevet, at der er så mange, der tænker på børnene, børnenes tilstand, børnenes nærhed med deres forældre; det er et godt initiativ, blev der sagt fra flere ordføreres side. Det glæder os naturligvis, at der også var meget positive tilkendegivelser, også selv om der jo var nogle partier, som måtte glide af på forslaget, da de har indgået en finanslovaftale, hvor man ikke kan øge udgifterne. Men vi er villige til at tænke også på fremtiden.

Vi glæder os over, at SF og Enhedslisten i særlig grad er positive, og at De Radikale også har givet positive meldinger på vores forslag.

Når man ser sådan totalt på de meldinger, som er kommet her i dag, virker det, som om alle gerne vil gøre noget for børnene, alle vil gerne tænke på børnene. Men det nytter ikke, at vi sammen med statsministeren kun *tænker* på børnene, der må aktiv handling til. Det er derfor, vi

har fremsat det her forslag, for at give nogle konkrete bud på, hvordan vi kunne forestille os at den fleksibilitet i børnefamilierne skulle udmøntes.

Kl. 20.25

Vi er naturligvis villige til at forhandle og ændre og også få inspiration og gode ideer fra de partier, som er positivt indstillet over for forslaget.

Det er børn, det drejer sig om, og det er vigtigt at give dem en god opvækst.

Jeg kom til at tænke på en god ven, som jeg mødte, da jeg i sin tid skulle til at være medlem af Folketinget, og som sagde til mig: Politikere tænker på næste valg, statsmænd tænker på næste generation. Jeg vil ikke sige, at jeg er nogen statsmand, men jeg må bare konstatere, at vi i dette Ting godt kunne trænge til, i hvert fald hvis det udsagn er rigtigt, at der var nogle flere statsmænd, som tænkte på næste generation, i stedet for at man kun tænker på næste valg.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 26. januar 2004, kl. 12.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.26